RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 99.871 van 18 oktober 2001
in de zaak A. 103.917/XIV-3985.

In zake : XXX,
wonende te B.,
B.straat 70/3

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 26 april 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 8 februari 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 april 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 16 mei 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de tweede verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 5 september 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 10 oktober 2001 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. KILOLO MUSAMBA LUBEMBA, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur N. DUMONT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Mevrouw XXX is België binnengekomen op 22 januari 2001 en heeft zich op 23 januari 2001 vluchteling verklaard (adm. doss., stuk 1).

1.2. Op 8 februari 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten (adm. doss., stuk 2).

1.3 Op 9 april 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt :

> "(...)
> Betrokkene werd verhoord op 21 februari 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de XXX taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Belderbosch.
> Betrokkene, XXX staatsburger van XXX origine, verklaarde dat zij in XXX problemen zou gekregen hebben nadat haar beide dochters gehuwd waren met mannen van O. origine. Betrokkene zou vernomen hebben dat G., één van deze schoonzonen, de man van haar dochter L., in een wapen- en drugshandel was betrokken. G. zou bovendien lid geweest zijn van een paramilitaire organisatie in Zuid-O. en hij zou connecties gehad hebben met een beruchte XXX gangster. In 1990 zouden deze twee schoonzonen van betrokkene en haar dochter L., naar aanleiding van het conflict tussen de O. en de XXX, naar Zuid-O. gevlucht zijn. Na hun vertrek naar O. zouden de problemen voor betrokkene, haar man en haar zonen begonnen zijn. Herhaaldelijk zouden politieagenten bij betrokkene thuis gekomen zijn en een huiszoeking verricht hebben op zoek naar wapens en/of drugs. Ze zouden zich ook enkele keren gewelddadig opgesteld hebben. De agenten zouden geïnteresseerd geweest zijn in de banden die betrokkene, haar man en haar zonen hadden met de bovenvermelde schoonzonen, hoofdzakelijk met G.. In februari 2000 zou betrokkene via een vriend van G. vernomen hebben dat deze laatste vermoord werd. In oktober 2000 zou betrokkene een brief van

haar dochter, uit Zuid-O., ontvangen hebben. De volgende morgen zouden vier politieagenten in burger bij betrokkene thuis binnengevallen zijn, de brief van betrokkenes dochter gelezen hebben, betrokkene meegenomen hebben naar het politiekantoor en haar ondervraagd hebben. Op 13 november 2000 zou betrokkene geconvoceerd zijn op het politiekantoor. Betrokkene zou ondervraagd zijn over haar familie en de schoonzonen. De politie beschuldigde hen van drugs- en wapenhandel. Betrokkene zou na de ondervraging naar een andere plaats overgebracht zijn waar ze in een cel door twee gemaskerde mannen geslagen, geschopt en verkracht zou zijn. Betrokkene zou op 16 november 2000 vrijgelaten zijn. Ten gevolge van haar verwondingen zou betrokkene twee weken in het ziekenhuis gelegen hebben en daarna tot 25 december 2000 in een neur(o)logisch instituut verbleven hebben. Op 8 januari 2001 zou betrokkene opnieuw een convocatie ontvangen hebben om op 13 januari 2001 te verschijnen op het politiekantoor. Betrokkene zou niet op de convocatie ingegaan zijn doch haar land op 15 januari 2001 verlaten hebben samen met haar kleinzoon B. G. (o.v.5.065.697). Op 23 januari 2001 vroeg zij asiel aan. Betrokkene is in het bezit van een convocatie van de politie. Op 16 maart 2001 heeft betrokkene de volgende documenten aan het Commissariaat-generaal overgemaakt: één convocatie van de procureur, één medisch attest met betrekking tot haar kleinzoon en één medisch attest met betrekking tot haar. De Commissaris-generaal herinnert eraan dat betrokkene een bevel tot terugbrenging heeft ontvangen voor haar minderjarig(e) kleinkind, B. G..

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat betrokkene voor het Commissariaat-generaal een aantal incidenten aanhaalde die zij niet voor de Dienst Vreemdelingenzaken noch in haar uitgebreid beroepschrift aanhaalde tot staving van haar asielrelaas, waardoor in ernstige mate getwijfeld kan worden of deze incidenten daadwerkelijk plaatsvonden. Zo verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal dat zij op 13 november 2000 op het politiekantoor werd geconvoceerd en dat zij naar een bepaalde plaats werd overgebracht waar ze tot 16 november 2000 in een cel werd opgesloten. Ze verklaarde dat ze toen geslagen, geschopt en verkracht werd (CGVS, p.13-14). Volgens haar verklaringen zou ze na dit incident twee weken in het ziekenhuis gelegen hebben en daarna tot 25 december 2000 in een neurologisch instituut verbleven hebben (CGVS, p.13-14-15). Gezien de ernst van deze feiten kan van betrokkene toch verwacht worden dat zij deze incidenten alsook de langdurige hospitalisatie, indien deze daadwerkelijk plaatsvonden, ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken en/of in haar beroepschrift reeds had aangehaald.

Er kan hierover bovendien nog opgemerkt worden dat betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken, in tegenstelling tot haar verklaringen voor het Commissariaat-generaal, expliciet stelde dat zij in haar land niet opgesloten werd (DVZ, vraag 44). Toen haar voor de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd naar een eventuele aanslag op haar fysieke integriteit, haalde zij niet aan dat zij geschopt, geslagen en verkracht werd. Ze verklaarde enkel dat zij geduwd werd waardoor ze haar hoofd ernstig stootte (DVZ, vraag 45). Bovengaande vaststellingen doen in ernstige mate twijfelen aan de door betrokkene tot staving van haar asielaanvraag ingeroepen feiten en laten niet toe in hoofde van betrokkene te besluiten tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De door betrokkene neergelegde convocaties, medische attesten en het identiteitsbewijs van betrokkenes werk, zijn niet van die aard dat zij bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen gezien de ernstige tegenstrijdigheden en lacunes tussen haar verschillende verklaringen. Wat betreft het identiteitsbewijs van betrokkenes werk: dit document is niet relevant, het heeft immers geen betrekking op haar asielaanvraag.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 8 februari 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)".

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid opwerpt gesteund op de afwezigheid van een middel van de verzoekende partij gericht tegen het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, dat gepaard gaat met de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing;

2.2. Overwegende dat de afwezigheid van een middel gericht tegen het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten de ontvankelijkheid van het enig middel ontwikkeld door de verzoekende partij niet in de weg staat, zodat de exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel ontwikkelt dat als volgt luidt :

> "Genomen uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, overschrijding van macht en duidelijke vergissing van beoordeling (gaat);
> Dat tegenpartij geoordeeld heeft dat eiseres een zeker aantal feiten aangehaald heeft die zij niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt heeft zodanig dat zij zich veroorloofd heeft te twijfelen of deze incidenten wel degelijk plaats vonden;
> Als wanner tegenpartij zich niet enkel op dit feit kon baseren om de gezegden van eiseres in twijfel te trekken;
> Dat zij het nodig achtte meer inlichtingen te verschaffen aan het Commissariaat-generaal voor (de) vluchtelingen (en de staatlozen);
> Dat deze bijkomende inlichtingen niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden gegeven neemt niets weg aan het feit dat eiseres slachtoffer was van vervolgingen in haar land;
> Dat deze situatie niet ernstig tegengesproken werd door tegenpartij;
> Dat in dit stadium van ontvankelijkheid tegenpartij aan eiseres het voordeel van een nader onderzoek te geven gelet op de belangrijke stukken die zij voorlegde;
> Dat door te beschouwen dat de door eiseres voorgelegde stukken niet in staat zijn haar positie te wijzigen, gezien de tegenstrijdigheden en leemten in de verschillende verklaringen, heeft tegenpartij klaarblijkelijk een machtsoverschrijding begaan;
> Zodanig dat de beslissing van het Commissariaat-generaal niet correct gemotiveerd is, daar zij het bestaan van een ernstig risico van vervolging (inschat) door eiseres ondergaan indien zij naar XXX zou terugkeren niet ernstig inschat;";

3.2. Overwegende dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de belanghebbende in kennis te stellen van de redenen waarom de desbetreffende administratieve Overheid tot de bestreden beslissing is gekomen, zodat hij in staat is te weten of het aangewezen is zich tegen die handelingen te verzetten met de middelen die het recht hem

verschaft; dat uit het verzoekschrift kan worden afgeleid dat aan deze doelstelling werd tegemoet gekomen;

3.3. Overwegende dat in de bestreden beslissing de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen en dat deze pertinent, adequaat en afdoende moeten zijn;

3.3.1. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing tot het besluit komt dat de aanvraag van verzoekster bedrieglijk is; dat Hij tot dit besluit komt op basis van de volgende afdoende overwegingen :

> "- verzoekster heeft voor het commissariaat-generaal een aantal incidenten aangehaald die zij niet voor de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in haar uitgebreid beroepschrift aanhaalde tot staving van haar asielrelaas, waardoor in ernstige mate getwijfeld kan worden of deze incidenten daadwerkelijk plaatsvonden.
> Zo verklaarde verzoekster op 13 november 2000 op het politiebureau te zijn geconvoceerd waar ze werd geslagen, geschopt en verkracht. Gezien de ernst van deze feiten kan van verzoekster toch verwacht worden dat zij deze incidenten alsook de langdurige opname in een ziekenhuis, indien deze daadwerkelijk plaatsvonden, ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken en/of in haar beroepschrift reeds had aangehaald.
> - bovendien kan nog opgemerkt worden dat verzoekster voor de Dienst Vreemdelingenzaken, in tegenstelling tot haar verklaringen voor het Commissariaat-generaal, expliciet stelde dat zij in haar land niet opgesloten werd (DVZ, vraag 44). Toen haar voor de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd naar een eventuele aanslag op haar fysieke integriteit haalde zij niet aan dat ze geschopt, geslagen en verkracht werd. Verzoekster verklaarde enkel dat ze geduwd werd waarbij ze haar hoofd stootte.
> Dergelijke vaststellingen doen in ernstige mate twijfelen aan de door verzoekster tot staving van haar asielaanvraag ingeroepen feiten en laten niet toe (verzoekster) te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.";

3.3.2. Overwegende dat uit de nalezing van de verschillende verklaringen, afgelegd door verzoekster, die zich bevinden in het administratief dossier, blijkt dat verzoekster voor de Dienst Vreemdelingenzaken een reeks belangrijke incidenten, die de kern van haar asielrelaas uitmaken, niet heeft vermeld; dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij alle belangrijke voorvallen van bij het eerste interview vermeldt, omdat op de kandidaat-vluchteling de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden onder meer hieruit heeft afgeleid dat aan de waarachtigheid van de incidenten waarover verzoekster niet heeft gesproken op de Dienst Vreemdelingenzaken ernstig kan worden getwijfeld; dat Hij bovendien terecht overweegt dat verzoekster niet poogt om de vastgestelde tegenstrijdigheden, onder meer betreffende de aanval op haar fysieke integriteit, te weerleggen; dat het enig middel ongegrond is,

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling

inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zevenduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien oktober tweeduizend en een, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. VAN LIMBERGEN. **D. MOONS.**